

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa P. M.

przeciwko Piekarni (...) spółka jawna E. K., W. K. w K.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej Piekarni (...) spółka jawna E. K., W. K. w K. na rzecz powoda P. M. kwoty:

- 500 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,

- 259,27 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

IV. orzeka, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 stycznia 2015 r. (data prezentaty Sądu) powód P. M. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Piekarni (...) j. E. K., W. K. na jego rzecz kwoty 25 977,40 zł, w tym 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznane krzywdy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz 977,40 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę jako kierowca-sprzedawca. W dniu 29 marca 2013 r. wykonując obowiązki pracownicze, prowadząc samochód ciężarowy uległ wypadkowi przy pracy. Podniósł, że poczuł szarpnięcie na kierownicy, na skutek którego utracił panowanie nad pojazdem, zjechał na pobocze przez rów i uderzył w drzewo, tracąc przytomność. Na skutek tego zdarzenia doznał stłuczenia głowy, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, zranienia kolana lewego, potłuczenia łokcia lewego, ogólnego potłuczenia ciała, miał wargę rozciętą w dwóch miejscach i leciała mu krew z nosa. Przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 29 marca 2013 r. do dnia 22 maja 2013 r.

Powód podniósł, że pomimo leczenia nie powrócił do stanu sprzed wypadku, nadal odczuwa bóle głowy, barku, szyi, kolana oraz ma problemy laryngologiczne. Odczuwa również lęki z powodu stresu powypadkowego. Musiał korzystać ze rehabilitacji.

Powód wskazał, że przed wypadkiem, w dniu 28 marca 2013 r. zgłaszał mechanikowi, że coś stuka i punka w zawieszaniu, a jego zdaniem przyczyną wypadku był stan techniczny samochodu. Podał, że wezwał stronę pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia, która poinformowała go, że roszczenia mają być kierowane do ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel odmówił jednak spełnienia żądania z powodu braku winy strony pozwanej. Zdaniem powoda, strona pozwana ponosiła jednak odpowiedzialność na zasadzie ryzyka.

Uzasadniając żadaną kwotę odszkodowania powód podniósł, że poniósł wydatki na trzy wizyty u lekarza w wysokości ok. 180 zł, 20 zł na RTG, 77,40 zł na korespondencję z pozwanymi, 400 zł na paliwo zużyte na dojazdy do lekarza i na badania oraz ok. 300 zł na lekarstwa, opatrunki i maści.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych oraz kwoty 34 zł opłaty skarbowej od udzielonych w sprawie pełnomocnictw.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że na mocy porozumienia w sprawie rozwiązania umowy o pracę z dnia 25 września 2013 r. wypłaciła powodowi kwotę 3 600 zł tytułem zaspokojenia wszelkich ewentualnych roszczeń ze stosunku pracy. W jej ocenie powód zrzekł się więc roszczenia o wypłatę odszkodowania uzupełniającego, ewentualnie wskazała, że zadośćuczynienie powinno zostać zmniejszone o tę kwotę. Strona pozwana podniosła również, że odpowiedzialność pracodawcy ma charakter uzupełniający, a powód nie wykazał, że wyczerpał środki prawne związane z uzyskaniem jednorazowego odszkodowania z ubezpieczenia społecznego. Ponadto wskazała, że charakter prowadzonej przez nią działalności nie pozwala na kwalifikację, że przedsiębiorstwo jest napędzane za pomocą sił przyrody w rozumieniu art. 435 k.c., dlatego podstawą odpowiedzialności może być wyłącznie art 415 k.c. Dodatkowo w jej ocenie wyłączną przyczyną wypadku była wina powoda, albowiem pojazd, którym kierował był w pełni sprawny technicznie, ostatnia kontrola miała miejsce 20 marca 2013 r. Zaprzeczyła, aby powód zgłaszał jej jakiegokolwiek usterki, wskazując, że istnieje wewnętrzna procedura zgłaszania i rejestrowania usterek. Zakwestionowała również wysokość żądanych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania. Podniosła także zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody.

Pismem z dnia 15 października 2015 r. powód cofnął powództwo co do części kwoty zadośćuczynienia w wysokości 2 500 zł z uwagi na jej uiszczenie przez ubezpieczyciela strony pozwanej. (k. 179).

Na rozprawie w dniu 5 stycznia 2016 r. powód ograniczył żądanie pozwu i kwotę 1 000 zł. tytułem zadośćuczynienia (k. 312).

Sąd zawiadomił, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej (...) S.A. w S. o toczącym się postępowaniu i możliwości wstąpienia w charakterze interwenienta ubocznego. Towarzystwo (...) S.A. w S. nie przystąpiło do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. M. w okresie od 11 czerwca 2012 r. do 25 września 2013 r. był zatrudniony u strony pozwanej Piekarni (...). j. E. K., W. K. z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy-sprzedawcy w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

- zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 9 października 2013 r. - k. 20;

- świadectwo pracy z dnia 25 września 2013 r. - k.. 21.

W dniu 29 marca 2013 r. powód wykonując obowiązki pracownicze związane z dostarczeniem pieczywa do punktów sprzedaży prowadził pojazd ciężarowy do przewozu ładunków bez przyczepy marki I. (...), nr rej. (...). Poruszając się na drodze krajowej nr (...) między C. a M. ok. godz. 5:45 pojazd zjechał na pobocze po prawej stronie drogi, przejechał przez rów i uderzył w przydrożne drzewo, na skutek czego powód stracił chwilowo przytomność. W dniu wypadku na poboczu leżał śnieg, droga była mokra, ale nie oblodzona. Powód poruszał się z prędkością ok. 80 km/h.

Dowód: przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 marca 2016 r. i pisemny protokół skrócony – k. 337-339.

Na skutek wypadku powód doznał urazu głowy bez następstw, urazu kręgosłupa szyjnego bez następstw, urazu barku lewego bez następstw, urazu łokcia lewego bez następstw, zranienia kolana lewego z obecnie prawidłowo wygojoną blizną bez następstw funkcjonalnych. Powoda zaopatrzone na izbie przyjęć szpitala, nie wymagał hospitalizacji. Był niezdolny do pracy w okresie od 29 marca 2013 r. do 23 września 2013 r. Nosił kołnierz ortopedyczny przez okres 1,5 miesiąca oraz przyjmował leki przeciwbólowe.

Dowód: opinia lekarska ZUS z dnia 4 grudnia 2013 r. - k. 372.

U strony pozwanej bieżące przeglądy pojazdów wykonuje wewnętrzny warsztat co 5 000 km. W marcu 2013 r. dysponowała ok. 50 samochodami dostawczymi, zatrudniała 3 mechaników. Posiada rozbudowany warsztat samochodowy z podnośnikami. Podzespoły zawieszenia są wymieniane po ok. 70 000-80 000 km. Pracownik ma obowiązek zgłosić każdą awarię i wypełnić druk karty awarii. Naprawy są rejestrowane w programie komputerowym (...) Strona pozwana dysponuje pojazdami zastępczymi.

Dowód:

- zeznania świadka A. Z. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 5 stycznia 2016 r. i skrócony protokół pisemny – k. 304-308;
- zeznania świadka P. W. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 5 stycznia 2016 r. i skrócony protokół pisemny – k. 308-309.

Pojazd, którym poruszał się powód miał przeprowadzone aktualne badanie techniczne. W dniu 4 września 2012 r. wykonano naprawę przedniego zawieszenia, wymieniono tuleje wahaczy, sworzni zwrotnicy, końcówek drążków kierowniczych.

Dowód:

- dokument naprawy wewnętrznej – k. 303;
- zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym – k. 198.

Strona pozwana powołała zespół powypadkowy, który ustalił, że przyczynami wypadku przy pracy były niewłaściwa stateczność czynnika materialnego oraz niewystarczająca koncentracja uwagi na wykonywanej czynności.

Dowód: protokół nr (...) r. - k. 94-96.

Strony w dniu 25 września 2013 r. zawarły porozumienie postanawiając o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej z powodem na zasadzie porozumienia stron. Strona pozwana wypłaciła powodowi świadczenie pieniężne w kwocie 3 600 zł brutto tytułem zaspokojenia wszelkich ewentualnych roszczeń wynikających ze stosunku pracy.

Dowód: porozumienie z dnia 25 września 2013 r. - k. 190.

Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalił u powoda 0% uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 29 marca 2013 r. Orzeczenie to podtrzymała komisja lekarska ZUS. Odwołanie powoda od orzeczenia ZUS zostało oddalone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 27 czerwca 2014 r. Wyrok uprawomocnił się wskutek odrzucenia apelacji powoda jako wniesionej po terminie.

Dowód:

- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 19 listopada 2013 r. - k. 374;
- orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 4 grudnia 2013 r. - k. 373
- dokumenty znajdujące się w aktach sprawy X U 54/14 Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu – wyrok z dnia 27 czerwca 2014 r. - k. 27, postanowienie z dnia 2 września 2014 r. - k. 36.

Powód był zarejestrowany jako osoba bezrobotna od 7 października 2013 r. do stycznia 2015 r.

Dowód:

- zaświadczenie Starosty Powiatu (...) z dnia 3 marca 2014 r. - k. 18;
- przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 marca 2016 r. i pisemny protokół skrócony – k. 337-339.

Nie można jednoznacznie i kategorycznie ustalić przyczyny zjechania z jezdni pojazdu kierowanego przez powoda. Na podstawie badań biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych można przyjąć alternatywne wersje przebiegu zdarzenia. Zakładając, że nastąpiła nagła i niespodziewana dla powoda awaria techniczna samochodu, na skutek której doszło do utraty stateczności i kierowności pojazdu, brak byłoby podstaw do wnioskowania o nieprawidłowym zachowaniu powoda. Takiej awarii w zakresie sworzni zwrotnicy spowodowanej np. wadą produkcyjną tego elementu nie można kategorycznie wykluczyć. Jeżeli stan techniczny pojazdu był zgodny z twierdzeniami powoda, stan zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego i sytuację wypadkową wytworzył wyłącznie powód, nie zachowując dostatecznej ostrożności oraz doprowadzając przez błędy w technice lub taktyce jazdy, bądź z uwagi na stan psychofizyczny kierującego, do zjechania z jezdni na pobocze drogi. Jeżeli natomiast do utraty stabilności ruchu pojazdu doszło bez jakiegokolwiek udziału innych uczestników ruchu, bądź przeszkód oraz z przyczyn niezwiązanych ze stanem technicznym pojazdu, np. w wyniku popełnionych błędów w technice lub taktyce jazdy, to stan zagrożenia oraz sytuację wypadkową wytworzył wyłącznie powód, przez błędy w technice lub taktyce jazdy, bądź z uwagi na jego stan psychofizyczny.

Dowód: opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 12 lutego 2018 r. - k. 468-484; opinia uzupełniająca z dnia 14 lipca 2018 r. - k. 519-525; opinia uzupełniająca z dnia 5 lutego 2019 r. - k. 554-565.

W związku z wypadkiem u powoda stwierdzono stan po urazie głowy bez utrwalonych następstw, stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego bez następstw czynnościowych. Stan po stłuczeniu braku i łokcia lewego bez następstw czynnościowych. Podmiotowy zespół bólowy barku lewego i kręgosłupa szyjnego. Odniesione przez niego obrażenia nie spowodowały trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Podawane dolegliwości subiektywne nie znajdują uzasadnienia w badaniu klinicznym.

Dowód: opinia biegłych z zakresu neurologii i ortopedii z dnia 28 listopada 2016 r. - k. 416-417.

Wypadek spowodował u powoda wystąpienie przejściowych trudności adaptacyjnych ujawniających się pod postacią zakłóceń w sferze emocjonalnej (lęk, zmęczenie, problemy ze snem), jednak ich nasilenie nie wymagało specjalistycznego leczenia. Brak jest podstaw do stwierdzenia zakłócenia jego stanu zdrowia psychicznego w następstwie wypadku. Powód nie ujawnia aktualnie skutków zdarzenia z 29 marca 2013 r.

Dowód: opinia biegłego z zakresu psychologii z dnia 16 sierpnia 2016 r. - k. 387-392.

Na skutek wypadku powód nie doznał stałego ani długotrwałego uszczerbku związanego z uszkodzeniem nosa. Skrzywienie przegrody nosa nie pozostaje w związku z tym zdarzeniem.

Dowód: opinia biegłego otolaryngologa z dnia 12 kwietnia 2016 r. - k. 378-380.

Powód po zdarzeniu odbył trzy wizyty u laryngologa ponosząc wydatek w łącznej wysokości 180 zł oraz poddał się badaniu RTG ponosząc koszt 20 zł. Ponadto koszty dojazdów do placówek opieki zdrowotnej z miejsca zamieszkania w wysokości 239,27 zł.

Dowód: rachunki – k. 452-453.

Powód skorzystał poddał się zabiegom z zastosowaniem leseroterapii, krioterapii, kinezyterapii i magnetoterapii w okresie od 22 maja do 5 czerwca 2013 r. i od 12 sierpnia 2013 r. do 26 sierpnia 2013 r. - k. 354-355.

Dowód: zaświadczenia – k. 37-38.

W latach 2013-2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie dokonywał na rzecz powoda wypłat z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Dowód: pismo ZUS z dnia 6 kwietnia 2016 r. - k. 376.

Pismem z dnia 21 marca 2014 r., które to strona pozwana otrzymała w dniu 24 marca 2014 r., powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 25 977,40 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania za doznaną szkodę najpóźniej do dnia 11 kwietnia 2014 r. W odpowiedzi strona pozwana wskazała, że w dacie zdarzenia była objęta ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa i poleciła powodowi skierowanie roszczenia bezpośrednio do ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel pierwotnie odmówił uznania roszczenia powoda, ostatecznie jednak wypłacił powodowi łącznie kwotę 3 500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód:

- pismo powoda z dnia 21 marca 2014 r. - k. 65-66;
- pismo strony pozwanej z dnia 2 kwietnia 2014 r. - k. 68;
- pismo powoda z dnia 27 czerwca 2014 r. - k. 69-71;
- pismo E. Hestia z dnia 8 października 2014 r. - k. 73-74;
- pismo E. Hestia z dnia 5 lutego 2016 r. - k. 331.

Sąd zważył co następuje:

Powód domagał się zadośćuczynienia i odszkodowania tytułem szkód poniesionych na skutek wypadku przy pracy z dnia 29 marca 2013 r.

Podstawę materialnoprawną roszczenia stanowił art. 435 § 1 k.c., zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zdaniem Sądu przedsiębiorstwo prowadzone przez stronę pozwaną należało zakwalifikować jako wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu powołanego przepisu. Ocenę w tym zakresie należało odnieść do zakresu

zadań tego przedsiębiorstwa jako całości, a nie wyłącznie do ruchu poszczególnych jego elementów czy urządzeń. W rozpatrywanej sprawie strona pozwana w ramach prowadzonej działalności produkuje i dostarcza pieczywo do punktów sprzedaży. Charakter jej funkcjonowania wskazywał więc na to, że bez wykorzystania sił przyrody osiągnięcie jej celu gospodarczego nie byłoby możliwe. Produkcja pieczywa jest bowiem procesem w części zautomatyzowanym, wykonywanym za pomocą maszyn czy pieców napędzanych siłami przyrody. Strona pozwana w swojej działalności wykorzystywała także pojazdy mechaniczne konieczne do dystrybucji wytwarzanych produktów. Należało również uznać, że szkoda poniesiona przez powoda pozostawała w związku z ruchem tego przedsiębiorstwa, albowiem powód wykonywał czynność funkcjonalnie powiązaną z działalnością piekarni, polegającą na dostarczeniu pieczywa do punktów sprzedaży na wyznaczonej trasie.

Odpowiedzialność na podstawie powołanego przepisu jest oparta na zasadzie ryzyka i wynika z założenia, że samo funkcjonowanie przedsiębiorstwa wprawianego w ruch siłami przyrody stwarza niebezpieczeństwo wyrządzenia szkody, niezależnie od działania lub zaniechania prowadzącego ów przedsiębiorstwo czy zakład. Sam fakt zaistnienia wypadku przy pracy i powstania związanej z nim szkody pozostawał przy tym bezsporny pomiędzy stronami.

Strona pozwana powoływała się natomiast na okoliczność egzoneracyjną wymienioną przez przepis art. 435 § 1 k.c. polegającą na wyłącznej winie powoda w powstaniu szkody. W tym zakresie ciążył więc na niej zgodnie z art. 6 k.c. obowiązek wykazania tej przesłanki, która uwolniłaby ją od odpowiedzialności względem powoda. W ocenie Sądu w świetle treści przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz opinii uzupełniających, strona pozwana nie zdołała udowodnić, iż wyłączną winę za zaistnienie zdarzenia z dnia 29 marca 2013 r. ponosi powód. Z treści powołanych opinii wynika bowiem, że przyczyny wypadku nie można ustalić w sposób jednoznaczny i kategoriyczny. Biegły przedstawił przy tym dwie wersje możliwego przebiegu zdarzeń, wskazując w jednej z nich, że nie można kategoriycznie wykluczyć zaistnienia nagłej i niespodziewanej awarii technicznej pojazdu w zakresie sworznia zwrotnicy spowodowanej np. wadą produkcyjną tego elementu. Wówczas brak byłoby podstaw do wnioskowania o nieprawidłowym zachowaniu powoda. Jednocześnie winę w rozumieniu tego przepisu rozpatruje się w kategoriach przyczynowości, co oznacza, że konieczna jest wyłączość przyczyny jako czynnika sprawczego zdarzenia, z którego wynikła szkoda (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r., III PK 57/19). Przy tym za winę wyłączną uznaje się taką, która jest na tyle poważna, że według nauki i doświadczenia życiowego tylko ona może być brana pod uwagę jako przyczyna szkody. W rozpatrywanej sprawie zdaniem Sądu takiego ustalenia nie można było poczynić, albowiem nie można było jednoznacznie i kategoriycznie określić jego przyczyny. Strona pozwana nie wykazała więc, że za zaistnienie zdarzenia z dnia 29 marca 2013 r. wyłączną winę w opisanym wyżej rozumieniu ponosi powód.

Wedle art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Stosownie do art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Poszkodowanemu, który doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia przysługuje zatem na podstawie art. 445 k.c. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, obejmujące rekompensatę za cierpienia fizyczne oraz psychiczne. Konstrukcja art. 445 k.c. opiera się na trzech zasadach – fakultatywności zadośćuczynienia, jego powiązaniu z odpowiedzialnością deliktową i wreszcie ustalaniu zadośćuczynienia wyłącznie w wypadkach wyraźnie w ustawie przewidzianych. W tym ostatnim zakresie przepis odsyła do stanów faktycznych wskazanych w art. 444 k.c. Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. Nerwice).

Ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego wynika, że na skutek wypadku powód doznał urazu głowy bez następstw, urazu kręgosłupa szyjnego bez następstw, urazu barku lewego bez następstw, urazu

łokcia lewego bez następstw, zranienia kolana lewego z prawidłowo wygojoną blizną bez następstw funkcjonalnych. Przeprowadzone w sprawie opinie biegłych z zakresu otolaryngologii, neurologii i ortopedii wykazały, że odniesione przez niego obrażenia nie spowodowały trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie miało natomiast związku przyczynowego z zaistniałym zdarzeniem skrzywienie przegrody nosa powoda, albowiem nie powstało ono w wyniku urazu odniesionego w jego przebiegu.

Odnosząc się do określania wysokości zadośćuczynienia podkreślenia wymaga fakt, iż o wysokości zadośćuczynienia powinien w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpień fizycznych i psychicznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005, z. 2, poz. 40 oraz uzasadnienie uchwały składu pełnej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., sygn. akt III CZP 37/73, OSNCP 1974, z. 9, poz. 145). Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, postawę sprawcy i inne czynniki podobnej natury (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl.).

Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., sygn. akt I CK 7/05, LEX 153254, uzasadnienie wyroku Sadu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX 52766 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1965r., I Pr 203/65, OSPiKA 1966 nr 4, poz. 92).

Należało wskazać, że brak stwierdzenia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda nie wykluczała zasadności przyznania mu zadośćuczynienia. Nie można bowiem taryfikować zadośćuczynienia za krzywdę według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu. Sąd orzekający jest zdania, że każdorazowo wielkość zadośćuczynienia winna być relatywizowana do sytuacji poszkodowanego, oczywiście z uwzględnieniem pozostałych okoliczności, o których wyżej już wspomniano, a które na wysokość zadośćuczynienia wywierają wpływ. W rozpatrywanej sprawie powód na skutek zdarzenia był niezdolny do pracy w okresie od 29 marca 2013 r. do 23 września 2013 r., nosił kołnierz ortopedyczny przez okres 1,5 miesiąca, zażywał leki przeciwbólowe. W procesie leczenia odbywał również regularne wizyty w placówkach medycznych oraz przeszedł dwa cykle zabiegów rehabilitacyjnych. Wypadek spowodował u niego wystąpienie przejściowych trudności adaptacyjnych ujawniających się pod postacią zakłóceń w sferze emocjonalnej (lęk, zmęczenie, problemy ze snem). Biorąc więc pod uwagę fakt, że na skutek wypadku powód odczuwał dolegliwości bólowe, jak również w sferze emocjonalnej, a jego proces leczenia spowodował, że był niezdolny do wykonywania pracy przez okres prawie 6 miesięcy, zdaniem Sądu zasadne było zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia w wysokości 4 000 zł.

Uznając pozostałą żadaną przez powoda kwotę zadośćuczynienia za wygórowaną, Sąd miał na uwadze, że odniesione przez powoda obrażenia nie spowodowały trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a obecnie podawane przez niego dolegliwości subiektywne nie znalazły uzasadnienia w badaniu klinicznym. Ponadto powód nie wymagał hospitalizacji, a po zaopatrzeniu na izbie przyjęć szpitala został wypisany do domu. Również doznane przez niego przejściowe dolegliwości w sferze zdrowia psychicznego nie wymagały specjalistycznego leczenia, a aktualnie całkowicie już ustąpiły.

W dalszej kolejności należało rozważyć podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody. Zgodnie bowiem z treścią art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Strona pozwana wskazała, że do wypadku przyczyniła się nadmierna prędkość i niewystarczająca koncentracja uwagi powoda. W toku postępowania dowodowego nie można było jednak w sposób jednoznaczny ustalić jaka była przyczyna przedmiotowego wypadku, w tym czy to powód popełnił błędy w technice lub taktyce jazdy bądź czy doszło do awarii technicznej pojazdu. Z treści opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków

drogowych nie wynika natomiast, aby prędkość pojazdu była nadmierna. Z tego względu zarzut ten należało uznać za nieudowodniony.

Rozstrzygając o wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia konieczne było uwzględnienie faktu, że powód tytułem zadośćuczynienia otrzymał w toku postępowania kwotę w łącznej wysokości 3 500 zł, co do której powództwo zostało cofnięte, wypłaconą przez ubezpieczyciela strony pozwanej.

Należy wskazać, że odpowiedzialność sprawcy szkody i ubezpieczyciela jest odpowiedzialnością in solidum. Istota zobowiązania in solidum polega na tym, że dłużnicy z różnych tytułów prawnych zobowiązani są do spełnienia na rzecz tego samego wierzyciela identycznego świadczenia, z tym skutkiem, że spełnienie świadczenia przez jednego dłużnika zwalnia drugiego. Podstawą odpowiedzialności sprawcy są przepisy o czynach niedozwolonych, natomiast ubezpieczyciel odpowiada zgodnie z umową zawartą ze sprawcą. Poszkodowanemu przysługują przy tym dwa roszczenia istniejące obok siebie dopóty, dopóki jedno z nich nie zostanie całkowicie zaspokojone. Innymi słowy, poszkodowany nie może uzyskać dwóch odszkodowań, a o tym, w jaki sposób i w jakiej kolejności nastąpi realizacja przysługującego mu odszkodowania, decyduje sam, kierując żądanie przeciwko ubezpieczonemu albo ubezpieczycielowi, albo przeciwko obu podmiotom jednocześnie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2011 r., II CSK 86/11). W rozpatrywanej sprawie należało więc pomniejszyć wyżej ustaloną kwotę należnego zadośćuczynienia o wysokość już uiszczonego zadośćuczynienia przez ubezpieczyciela strony pozwanej. Żądanie zadośćuczynienia zasługiwało więc na uwzględnienie wyłącznie co do kwoty 500 zł.

Obok zadośćuczynienia powód domagał się również odszkodowania w wysokości 977,40 zł. W myśl art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Przykładowo można wymienić koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji u wybitnych specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw, koszty dojazdów do lekarza itp.) – por. wyrok SN z dnia 16.01.1981r., sygn. akt I CR 455/80. Z art. 361 § 2 k.c. wynika natomiast, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Odnosząc się do poszczególnych składników żądanego odszkodowania należało w pierwszej kolejności wskazać, że w ocenie Sądu stronie pozwanej nie można było przypisać odpowiedzialności za koszty konsultacji laryngologicznych powoda w wysokości 180 zł. Jak bowiem wskazano wyżej, schorzenia powoda występujące w tej sferze nie pozostawały w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 29 marca 2013 r., w szczególności nie spowodowało ono u niego skrzywienia przegrody nosa. Za zasadne natomiast należało uznać roszczenie w zakresie badania RTG głowy, co do którego przedłożono rachunek na kwotę 20 zł. Sąd uwzględnił również koszty dojazdu do placówek medycznych według wyliczeń powoda w wysokości 239,27 zł, które to wizyty znajdowały odzwierciedlenie w dokumentacji medycznej powoda. Oddalono roszczenie w zakresie wydatków na leki, opatrunki i maści albowiem powód poza sporządzonym przez siebie zestawieniem nie przedstawił jakichkolwiek dowodów umożliwiających weryfikację ich poniesienia oraz wskazanych kwot. Nadto na uwzględnienie nie zasługiwały koszty korespondencji wysłanej przez powoda do strony pozwanej. Podkreślić należało, że odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. ma na celu kompensację wydatków poniesionych w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Wydatki na korespondencję nie miały w ocenie Sądu charakteru restytucyjnego w zakresie odwrócenia negatywnych skutków w sferze zdrowia powoda, lecz zmierzały do wyegzekwowania dochodzonych przez niego roszczeń, przez co wykraczały poza regulację zawartą w omawianym przepisie. Podsumowując, roszczenie odszkodowawcze zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 259,27 zł.

Orzeczenie o odsetkach sąd oparł o treść art. 481 kc w zw. z art. 300 kp.

Strona pozwana została wezwana przez powoda do spełnienia świadczenia które to wezwanie strona pozwana otrzymała w dniu 24 marca 2014 r. a w którym to wezwaniu powód wyznaczył jej termin do 11 kwietnia 2014 r. na

spełnienie żądania. Zatem od dnia następnego tj. od dnia 12 kwietnia 2014 r. należało liczyć odsetki ustawowe od zasądzonych kwot.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę łącznie 759,27 zł w pkt I wyroku, a w pkt II wyroku dalej idące powództwo oddalił.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto na treści przepisu art. 10 i art. 102 k.p.c., albowiem żądanie powoda zostało uwzględnione jedynie w niewielkiej jego części. Z dochodzonej kwoty 25 977,40 zł została zasądzona kwota 759,27 zł stanowiąca ok 2,92 % żądania pozwu. Dlatego też winna być zasądzona od powoda na rzecz strony pozwanej kwota 2 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 34 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw, zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, obowiązującego w dacie wniesienia pozwu. Jednak mając na uwadze, że w niniejszej sprawie wysokość zadośćuczynienia wiązała się z oceną Sądu i oceną dokonywaną przez biegłych sądowych, Sąd zastosował przepis art. 102 kpc i obciążył powoda jedynie kwotą 1200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania na rzecz strony pozwanej.